

Predmet: Zvornik II (Branko Grujić i Branko Popović)

Broj predmeta: K.V.br.6/08.

Glavni pretres: 09.06.2009.

Izveštaj: Nataša Kandić i Milena Vasić, punomoćnice oštećenih

Glavnom pretresu nije pristupio pozvani svjedok Alija Đulić.

Saslušanje svjedoka-oštećenog Osam

Svjedok je jedan od tojice zarobljenih Muslimana koji su preživeli zarobljavanje na Bijelom Potoku i zatvaranje u TŠC u Karakaju i Domu kulture u Pilici.

Svjedok je 1.06.1992. bio u Klisi. Istog dana svi muškarci Muslimani iz Klise i okolnih sela zarobljeni su i zatvoreni u TŠC u Karakaju. Pet dana kasnije autobusima *Drinatransa* prebačeni su u Pilicu. Posle tri dana srpski vojnici su ih naterali da se popnu u kamione i rekli im da ih vode na razmenu u Živinice. Odvezli su ih u *Gerinu klanicu*, naterali ih da uđu unutra i počeli da pucaju. Sticajem okolnosti svjedok je ostao nepovređen. Čuo je kako vojnici kažu *idemo po sledeću turu*, a nekoliko minuta kasnije svjedok je pobjegao odatle. Lutao je ne znajući gde se nalazi i sutradan se ponovo vratio na isto mesto. Iz obližnje kuće video je da srpski vojnici tela ubijenih Muslimana utovarivačem unose u kamion. Sledeće noći je krenuo ka slobodnoj teritoriji, ali su ga Srbi ponovo zarobili. Uspeo je da pobjegne, ali je nešto kasnije ranjen. Tek 12.06.2010. prešao je na slobodnu teritoriju u selo Zaseok. Nakon toga mesec dana se lečio u Tuzlanskoj bolnici.

Pitanja predsednice veća

Meštani oko 13 okolnih muslimanskih sela, predali su oružje i otišli u Klisu. Vojnici kojima je oružje pradato nosili su SMB uniforme. U Klisi je 1.06.2010. bilo oko 4.500 ljudi. Na raskrsnici su bila dva tenka i mnogo maskiranih vojnika u šarenim i jednobojnim uniformama i čarapama na glavama, za koje pretpostavlja da su bili meštani. Srpski vojnici su napravili punkt na raskrsnici u Klisi gde su Muslimane koji su se kretali u koloni pretresali i oduzimali im stvari. Ženama su dozvolili da ponesu samo hranu za decu. Odatle su ih uputili u Đuliće gde su ih dočekale vojska i policija. Razdvojili su muškarce od žena i dece, a muškarcima su oduzeli dokumenta, novac i cigarete. Razdvajanje su vršili vojnici sa čarapama na glavama i u maskirnim uniformama. Vojnici su prvo zarobljene muškarce kamionima odvezli u Krakaj, a a onda žene i decu prebacili u Memiće.

Nurija Jašarević je bio predsednik Mesne zajednice u Klisi. Ubijen je tri dana nakon zarobljavanja u TŠC u Karakaju. Čuo je da je su neki meštani u noći između 31.05. i 1.06.1992., preko linije razdvajanja, otišli na teritoriju pod kontrolom muslimanskih vojnih snaga. Verovao je da će ih Srbi pustiti ka Sapni. Pretpostavlja da bi Nurija obavestio meštane Klise o promeni plana da je za to znao. On mu je rekao da se ne sekira, da dolazi UNHCR i da svi idu u Međeđu. Kod TŠC vojnici su im naredili da iskaču iz kamiona, stajali su sa strane i udarali zatvorenike. Pokazali su im iskasapljeno telo nekog maladića i rekli im *vidite li šta rade Balije sa nas*. Prvu noć su proveli u jednoj prostoriji, a onda provalili u drugu i došli do česme, gde su pili vode. Sutradan su ih vojnici ispitivali u nekoj većoj prostoriji. Za stolom na ulazu te prostorije, sedeo je čovek u civilu i pitao svjedoka da li je predao svo oružje, kada je svjedok rekao da jeste, udario ga je, a dugi vojni gurnuo ga je u špalir vojnika koji su ga tukli. Od zadobijenih batina napuklo mu je rebro i vrtelo mu se u glavi. Neki vojnik je rekao da su ga dosta tukli i da ga više ne diraju.

Ujutru je u prostoriji iz koje su provalili video tela dvadesetak ljudi koji su se ugušili. Pod prostorije je bio pod vodom, po kojoj su plivale devize i lična dokumenta zatvorenih. Vojnici su uzimali samo stare nemačke marke, ne poznajući ostale valute.

U TŠC je prepoznao Miju iz Tršića, koji je zatvorenike iz Tršića izdvojio i odveo u drugu prostoriju iz koje se čuo rafal. Vojnici su ubili dvojicu zarobljenika koji su iz očaja pokušali samoubistvo strujom. Hrana koju su dobijali bila je izuzetno oskudna. Dobijali su hleb i konzerve koje nisu imali čime da otvore. Vojnici su izdvajali i izvodili ljude koji su imali prodavnice ili radili u inostranstvu i za koje su verovali da imaju para. Neke od zatvorenika odvodili su da bi predali oružje. Jedan od zatvorenika bio je Ramiz Sinanović iz Mehmeda. Odveli su ga i nikada se nije vratio. Njegovo telo još uvek nije pronađeno.

Pre odvođenja u Pilicu, vojnici su zatvorenima rekli da će ih razmeniti u Odžacima kraj Brčkog. Autobusima Preduzeća *Drinatrans* sproveli su ih do Pilice i zatvorili u bioskopsku salu Doma kulture. Nakon tri dana rekli su im da idu u Živinice na razmenu. Svedok je krenuo sa prvom grupom zatvorenika. Prevoženi su kamionom. Na izlazu iz Doma kulture vojnici su zapisivali imena, prezimena i imena očeva zatvorenika, zbog čega se svedok obradovao misleći da zaista idu u razmenu. Kamion je pratila policija, u kolima sa rotacijom. Kada se kamion zaustavio, svedokov rođak je pogledao izvan cerade i rekao da su napolje svi pobijeni. Jedan od vojnika naredio im je da siđu iz kamiona, uđu u prvu prostoriju desno i okrenu se ka zidu. Uhvatio je rođaka za ruku i pao, a nekim čudom ostao je nepovređen. U toj prostoriji streljano je oko 20 zatvoreneika, a ostali su streljani u drugim prostorijama. Otišao je odatle i dok je kretao još dva puta je čuo rafalnu pucnjavu. Ubijeni su mu otac, brat i mnogobrojni rođaci.

NAPOMENA: Glavni pretres pratili su članovi porodica žrtava, članovi porodica optuženih i aktivista *Žena u crnom*.

Fond za humanitarni rad